

Sider ere anvendte i denne Sag, og trods de gentagne Revisioner og Gennemsyn kan der ikke ydes Garanti mod saadant, det udelukker de menneskelige Kræfters Svaghed. Ministeren har fundet 15 Tilfælde af denne Art og har stillet Forslag om deres Afhjælpning, og det er ganske naturligt, at man griber Lejligheden, og det gør man hver Gang, den foreligger. Griber man ikke Lejligheden, bliver det uforandret staaende, saa vil det praktiske Retsliv paa bedst mulige Maade supplere Hullerne, stoppe dem ved Analogier og deslige, fjerne Uklarheden ved Fortolkninger, og naar man til syvende og sidst ikke kan komme anden Vej, maa man haabe paa det Revisionsudvalg, som ifølge Lovforslagets eget Indhold stadig følge Retsplejelovens Udformning og Anvendelse i Livet. Men der er altsaa intet i Vejen for, at vi samtidig med, at vi beslutte at stadfæste og gentage vor tidligere Vedtagelse af Loven, gribe Lejligheden til at ændre de formelle Fejl, der beklagelsesvis ere skete, men hvis Rettelse intet som helst forandrer i Lovens eget Indhold, hverken i dens Principper eller i dens Udførelse. Jeg vil her udtale om det store Flertal af de Ændringer, som den højtærede Justitsminister har gjort ud fra dette Synspunkt, at de ere saa indlysende og selvfølgelig, at der intet er at indvende imod dem. Paa nogle enkelte Punkter, tror jeg nok, at Rettelsen og Suppleringen kunde ske paa en Maade, som var mere i Overensstemmelse med Lovens Principper, end Ministeren har tænkt sig. Jeg skal nævne, hvilke det er. Den højtærede Minister har meget rigtigt opdaget, at der er et Hul i § 55 i Loven, for saa vidt som denne ikke taler om Fremgangsmaaden ved Anke af Retsskriveres Beslutninger i de særlige Tilfælde, hvor Retsskriveren er en selvstændig Embedsmand; der er 4—5 saadanne i den gældende Organisation. Der er det, for at stoppe dette Hul, foreslaaet af den højtærede Minister, at Ankeskalske fra den særlige Retsskriver til den sidestillede Dommer. Det tror jeg ikke er heldigt. Jeg tror ikke, det stemmer med Lovforslagets Principper, og jeg tror heller ikke, det er hensigtsmæssigt, fordi vi da ikke have nogen anden Regel for Paaanke videre fra den sidestillede Dommer til Landsretten end den almindelige, noget besværlige Ankeform. Det naturlige, tror jeg, vilde være, at man lige overfor Retsskriveren ligesom lige overfor Dommeren anvendte det, som nu finder Sted, og saa naar Dommeren *tillige* er Retsskriver

og har handlet som Retsskriver, nemlig at Paaanken sker til Landsretten og i den simple og lette Kæreform, som Lovforslaget indeholder.

Paa et andet Punkt finder jeg en Uklarhed i den Maade, hvorpaa den højtærede Minister har suppleret en Bestemmelse i Lovforslaget, nemlig en Paragraf, som angaar Maaden, hvorpaa Nævningerne skulle udtages i det særlige Tilfælde, hvor det gælder ny Forhandling, fordi en dømmende Erklæring af Nævningerne ikke er bleven taget til Følge af Retten, en ny Forhandling for ny Dommer og nye Nævninger, men i samme Kreds af Retsmøder, i samme Ting. Der er der i Loven, som den tidligere er vedtagen, henvist til Anvendelse af akkurat de samme Bestemmelser, som gælde for Udtagelse af Nævninger før Tingene. Men derved er det overset eller ikke blevet klart, at der er en suppletorisk Bestemmelse om, hvorledes man i paatrængende Tilfælde kan være nødt til at supplere den saakaldte Hjælpe-liste paa en særlig Maade. Det har aabenbart været Meningen med Loven, saaledes som den er vedtagen, at ogsaa denne særlige Paragraf skulde være med, men den højtærede Minister har haft Øje for, at det maaske ikke klart fremgik af Lovforslaget, og har derfor indsat en Bestemmelse sigtende hertil, men som kan misforstaas i den Form, hvori den er fremsat. Jeg tror, at dette kunde ordnes paa en lettere Maade ved blot ligefrem foruden de andre Paragraffer om Udtagelse af Nævninger tillige at nævne den paagældende Paragraf som anvendelig i det særlige Tilfælde.

Paa et Par andre Punkter, tror jeg, at den højtærede Minister er kommen ud over den Grænse, som han i øvrigt med Rette stiller for, at det kun er Rettelser og Suppleringer i Overensstemmelse med Lovforslagets egne Principper, som det her gælder.

I § 273 har den højtærede Minister optaget en Bestemmelse om; at til Afhjælpning af Uklarheder, Ufuldstændigheder og Utydeligheder i Partsfremstillingen kan Dommeren *ex officio*, i Embedsmedfør, indkalde Parten personlig til at forklare sig om disse Punkter for derved at opnaa Tydelighed, Fuldstændighed og at fjerne Uklarhederne. Nu kender Lovforslaget jo ganske vist Indkaldelse af Parten personlig, altsaa uden at han kan skyde sin Sagfører ind imellem, til Afhørelse, naar det gælder Beviset, naar det gælder Sandheden i Sagen. Saa har nem-